

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 174/04-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2005 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Imricha Balogha, K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1505/93 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1505/93 p o r u š i l právo Imricha Balogha, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Imrichovi Baloghovi p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Imrichovi Baloghovi p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 342 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsaťdva slovenských korún), ktorú je Okresný súd

Košice II p o v i n n ý vyplatiť jeho advokátovi JUDr. M. K., Advokátska kancelária, K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 8. októbra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Imricha Balogha, K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1505/93 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplynulo, že: *„Môj otec I. B. podal 3. marca 1993 návrh proti Slovosivo, Semenársky štátny majetok, š. p., Košice - Šaca na Okresný súd Košice II. Predmetom návrhu na začatie konania bolo vydanie nehnuteľnosti - parcely 132/6 EN 62/63 v intraviláne P., vo výmere 996 m².*

Po smrti otca ako pôvodného žalobcu, som ako dedič predmetnej nehnuteľnosti účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 12 C 1505/93. Podaním z 12. mája 1997 som požiadal o zmenu petitu, kde som žiadal o uloženie povinnosti žalovaného uzavrieť nájomnú zmluvu týkajúcu sa predmetnej nehnuteľnosti. Na pojednávaní 13. mája 1997 som petit doplnil a to o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť mi titulom nájomného za obdobie od 1. novembra 1990 do 31. decembra 1996 sumu 59 760,- Sk. Okresný súd uznesením č. k. 12 C 1505/1993-142 zo 17. marca 2004 pripustil zmenu petitu.

Napriek tomu, že návrh na začatie konania bol podaný ešte v roku 1993 doteraz Okresný súd Košice II vo veci nerozhodol, preto sa domnievam, že v konaní je porušované moje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Na zbytočné prietahy v konaní som sa sťažoval predsedovi Okresného súdu Košice II. Dňa 10. mája 2002 som podal sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov. Predseda okresného súdu mi na sťažnosť odpovedal v tom zmysle, že po jej prešetrení zistil, že je dôvodná a za vzniknuté prietahy v konaní sa mi ospravedlnil.

Vzhlľadom na to, že ani na základe mojej sťažnosti na zbytočné prietahy v konaní nebolo vo veci doteraz právoplatne rozhodnuté som toho názoru, že jedine Ústavný súd Slovenskej republiky má právomoc chrániť moje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. (...)

Skutočnosť, že Okresný súd Košice II o návrhu sťažovateľa vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 1505/93 nerozhodol, hoci od podania návrhu uplynulo viac ako 11 rokov, vyvolalo u mňa dlhodobý stav právnej neistoty, ale aj krivdy a poníženia, ktorý napriek využitiu dostupných právnych prostriedkov nápravy naďalej trvá. Predmet namietaného konania nie je ani právne ani fakticky tak zložitý, aby objektívne vyžadoval takú dlhú dobu na prípravu rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedeného a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami platných právnych predpisov sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po jej prerokovaní vydal tento nález:

1. Právo Imricha Balogha na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 12 C 1505/93 bolo porušené.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1505/93 konal bez zbytočných prietahov.

3. Imrichovi Baloghovi priznáva finančné zadostučinenie vo výške 100 000,- Sk, ktoré mu je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky“.

3. V rámci prípravy pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k opodstatnenosti prijatej sťažnosti písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd,

zastúpený predsedom JUDr. V. K., listom z 11. novembra 2004 sp. zn. Spr. 1549/04 a sťažovateľ, zastúpený svojím právnym zástupcom, stanoviskom z 15. decembra 2004.

3. 1. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že:

„(...) Je pravdou, že návrh v danej veci bol podaný dňa 3. 3. 1993, avšak tento nesplňal náležitosti, predpokladané ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, preto bol zapísaný do registra neúplných návrhov. Až na základe výzvy súdu bol návrh doplnený a prevedený dňa 13. 7. 1993 do registra C. Dňa 19. 7. 1993 bol rovnopis žaloby doručovaný na vyjadrenie žalovanému.

Dňa 1. 1. 1994 došlo v danom konaní k zmene zákonného sudcu.

Dňa 14. 6. 1995 sa dostavil zástupca žalobcu, ktorý uviedol, že žalobca zomrel a dedičské konanie po ňom nie je ukončené. Následne zisťoval konajúci sudca okruh dedičov po zomrelom žalobcovi a žiadal o pripojenie dedičského spisu.

V mesiacoch júl a august 1995 boli žiadané listinné doklady potrebné pre rozhodnutie veci.

Dňa 13. 11. 1996 bol opätovne žiadaný predmetný dedičský spis a žiadané listinné dôkazy.

V marci 1997 bol určený termín pojednávania na deň 29. 4. 1997.

Ďalšie pojednávania sa uskutočnili v dňoch 13. 5. 1997 a 29. 6. 1999.

Písomným podaním zo dňa 13. 8. 1999 žalobca uplatnil zmenu žaloby. Toto podanie bolo 19. 10. 1999 doručované žalovanému, ktorý sa k nemu vyjadril 18. 11. 1999.

Dňa 8. 1. 2002 bola vec prevedená do súdneho oddelenia Mgr. D. F. po tom, čo JUDr. R. L. prestal vykonávať funkciu sudcu na tunajšom súde.

Konajúca sudkyňa v mesiacoch január a február 2002 vyzvala žalobcu na oznámenie, či trvá na podanej žalobe a v mesiaci marec 2002 žiadala predloženie listinných dokladov. V septembri 2002 určila termín pojednávania na deň 4. 11. 2002. Uvedené pojednávanie bolo zrušené telegraficky dňa 31. 10. 2002. Následne bol vyžiadaný výpis z obchodného registra na žalovaného, kde bolo zistené, že na jeho majetok bol uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. 7. 2000 vyhlásený konkurz.

Napriek konštatovanej skutočnosti bol vo februári 2003 určený termín pojednávania na deň 27. 3. 2003, kde žalobca predniesol, že z jeho strany došlo k opakovaným zmenám

uplatňovaných nárokov a zároveň uviedol, že na dosiaľ uplatnených nárokoch už netrvá a žiada, aby súd pripustil zmenu petitu s tým, že jeho konkrétne znenie predloží v súdom poskytnutej lehote.

Vzhľadom na vyššie uvedené chronológiu vo veci vykonaných úkonov možno pripustiť, že toto konanie nevykazovalo úplne známky bezprieťahovosti. Uvedená situácia však bola spôsobená predovšetkým objektívnymi dôvodmi, ktoré je nutné vidieť v úmrtí pôvodného žalobcu a následne zisťovaním nielen okruhu dedičov, ale aj nevyhnutnosťou zistenia dediča na základe právoplatne ukončeného dedičského konania, ale i nejasnosťou žalobného návrhu, ktorý žalobca opakovane menil a ktorý ešte ani v roku 2003 (uvádzané pojednávanie z 27. 3. 2003), teda 10 rokov po podaní žaloby, nemal sám ujasnené, čoho sa bude v konaní domáhať, o čom svedčí skutočnosť, konštatovaná ním na uvedenom pojednávaní, keď predniesol, že na doterajších nárokoch netrvá a požiadal o poskytnutie lehoty na predloženie zmeny petitu.

Najdôležitejšou skutočnosťou, odôvodňujúcou neopodstatnenosť podanej ústavnej sťažnosti je tá, že uznesením zo dňa 10. 7. 2000 bol na majetok žalovaného vyhlásený konkurz, čím sa konania zo zákona prerušujú. Na túto skutočnosť napokon poukázal i právny zástupca žalobcu, ktorý podaním zo dňa 8. 9. 2003 (v spise č. l. 139) sám uviedol konštatovanú skutočnosť.

Za daného stavu je nutné považovať podanú ústavnú sťažnosť za účelovú, pretože nekonanie tunajšieho súdu v danej veci je objektívne dané zákonom. Táto skutočnosť je nepochybne známa i právnenému zástupcovi sťažovateľa. Vyznieva preto až zarážajúco, že požaduje vydať nález, ktorým by bola tunajšiemu súdu uložená povinnosť konať v danej veci bez zbytočných prieťahov. Rovnako ako jeho konštatovanie, že predmet konania nie je právne ani fakticky tak zložitý, aby objektívne vyžadoval takú dlhú dobu na prípravu rozhodnutia, keď sám sťažovateľ nemal ujasnené ani po 10 rokoch od podania žaloby, čoho sa bude v konaní vlastne domáhať.

Vzhľadom na všetky konštatované argumenty považujem podanú ústavnú sťažnosť za neobjektívnu, zavádzajúcu a účelovú, keďže vzhľadom na prebiehajúce konkurzné konanie nie je možné zabezpečiť konanie vo veci tunajším súdom.

Zároveň Vám oznamujem, že netrvám na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho“.

3. 2. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

«(...) V plnom rozsahu trvám na podanej sťažnosti a dôvodoch v nej uvedených. Vyjadrenie Okresného súdu Košice II zo dňa 11. 11. 2004 považujem za neobjektívne, zavádzajúce a výlučne motivované snahou účelovo sa zbaviť svojej priamej zodpovednosti za dlhoročne spôsobované prietahy v konaní vedenom pod č. k. 12 C 1505/1993.

Účelovosť a neobjektívnosť obsahu podania Okresného súdu Košice II preukazuje v prvom rade absolútne odlišné stanovisko súdu zo dňa 11. 11. 2004 v porovnaní s tým, ako bola sťažnosť sťažovateľa vybavená predsedom Okresného súdu Košice II dňa 20. 5. 2002. Po prešetrení sťažnosti sa predseda súdu explicitne vyslovil, že sťažnosť sťažovateľa je dôvodná. Súčasne sa za prietahy, ktoré vznikli v predmetnom konaní sťažovateľovi ospravedlnil.

Ak aj ďalej predseda súdu vo svojom vybavení sťažnosti zo dňa 20. 5. 2002 poukázal na objektívne dôvody, a to veľký počet nevybavených vecí, je potrebné aj s poukazom na príslušnú judikatúru Ústavného súdu SR zdôrazniť, že otázka množstva vecí, či personálne alebo organizačné problémy súdu nemajú povahu okolností, ktoré by vylučovali, alebo znižovali zodpovednosť okresného súdu za prerokovanie vecí a rozhodovanie bez zbytočných prietahov. Tieto skutočnosti nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov a nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce prietahy v súdnom konaní. (II. ÚS 52/99; III. ÚS 14/2000; I. ÚS 50/2001; III. ÚS 17/02; IV. ÚS 15/03; I. ÚS 19/2000; III. ÚS 10/02)

V každom prípade je zrejmé, že po preskúmaní sťažnosti dňa 20. 5. 2002 súd uznal jej dôvodnosť a za ním spôsobené prietahy sa mi aj ospravedlnil. O to viac je nepochopiteľný obsah podania Okresného súdu Košice II, ktorým sa tento vyjadruje k mojej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR. V nej už ten istý súd moju ústavnú sťažnosť ohľadom toho istého konania považuje za neobjektívnu, zavádzajúcu a účelovú. Je zarážajúce, že nezávislý a nestranný súd reprezentovaný osobou svojho predsedu môže mať v priebehu niečo viac ako dvoch rokov takto diametrálne odlišný pohľad na tú istú vec. Takéto alebo obdobné stanoviská inštitúcií súdnej moci, ktoré sú protichodné a vzájomne sa negujú, v žiadnom prípade nemôžu prispievať k ich dôveryhodnosti ako nezávislých a nestranných orgánov štátnej

moci. Naopak, okrem už existujúcej právnej neistoty vyplývajúcej z titulu zbytočných prietahov vo veci samej a z existujúcej neistoty zabezpečiť plynulosť priebehu konania zo strany príslušného súdu, môžu vyvolávať ďalšie pochybnosti prameniace z toho, či takéto alebo obdobné neodôvodnené „zmeny pohľadu na vec“ nemôžu súdy aplikovať pri samotnom meritórnom rozhodovaní.

Bez ohľadu na obsah protichodných vyjadrení Okresného súdu Košice II k prietahom v konaní vedenom pod č. k. 12 C 1505/93 je nespochybniteľné, že návrh bol po odstránení svojich počiatkových väd riadne podaný právnym predchodcom sťažovateľa dňa 13. 7. 1993. Dňa 19. 7. 1993 bol rovnopis žaloby doručovaný na vyjadrenie žalovanému a od tohto dátumu súd nekonal až do 14. 6. 1995, kedy samotný sťažovateľ oznámil súdu, že jeho právny predchodca zomrel. Teda medzi uvedenými dátumami je rozdiel 23 mesiacov, kedy zo strany súdu nebol realizovaný žiadny relevantný úkon. Následne potom, ako si súd v mesiacoch júl a august roku 1995 vyžiadal listinné doklady potrebné pre rozhodnutie vo veci, nijako nekonal ďalších 15 mesiacov. Po pojednávaniach vytyčených na deň 29. 4. 1997 a 13. 5. 1997 opäť súd nekonal a nerealizoval žiadne úkony až do 29. 6. 1999, kedy vytyčil ďalšie pojednávanie. Medzi dvoma pojednávami teda uplynulo ďalších 25 mesiacov bez akéhokoľvek relevantného úkonu. Po návrhu na zmenu žaloby zo strany navrhovateľa a jeho zaslania odporcovi dňa 19. 10. 1999 realizoval ďalšie úkony súd až v mesiaci február 2002, teda po uplynutí ďalších 27 mesiacov. Ďalšie prietahy v konaní trvajú aj po februári 2002 až doteraz.

Som toho názoru, že vo vyššie uvedených prípadoch jednotlivo, ako aj v priebehu súdneho konania ako celku došlo zo strany príslušného súdu k nedôvodným prietahom, pričom tieto prietahy sú takej intenzity, závažnosti a rozsahu, že ich nemožno kvalifikovať inak ako „zbytočné prietahy“, ktorými došlo postupom zo strany Okresného súdu Košice II k porušeniu môjho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Tento môj názor vychádza okrem iného aj z príslušnej judikatúry Ústavného súdu SR. Vykonanie prvého jednoduchého procesného úkonu až po jednom roku a ôsmich mesiacoch nečinnosti treba považovať za zbytočný prietah, ktorým došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. (I. ÚS 32/2001) Aj vykonanie jednoduchého procesného úkonu po jednom roku a štyroch mesiacoch nečinnosti treba považovať za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy. (I. ÚS 33/2001) Zbytočné prietahy v súdnych konaniach nie je potrebné presnejšie časovo

ohraničovať, ak dosiaľ uskutočnené konania sú poznamenané zbytočnými prietiahmi v celku (II. ÚS 2/2001).

Poukazovanie Okresného súdu Košice II na skutočnosť, že uznesením Krajského súdu v Košiciach bol dňa 10. 7. 2000 vyhlásený konkurz, rovnako nemôže byť dôvodom na ospravedlnenie jeho nečinnosti. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že konkurz bol na žalovaného vyhlásený po viac ako siedmich rokoch od podania žaloby a ak by súd vo veci riadne konal, resp. ak by svojím postupom nespôsobil dlhoročné zbytočné prietahy, mohlo byť vo veci právoplatne rozhodnuté dávno pred vyhlásením konkurzu.

Aj keď s vyhlásením konkurzu sú spojené účinky ustanovené v § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom ku dňu vyhlásenia konkurzu, vzťahuje sa to na konania, ktorých výsledkom môže byť nárok proti podstate. Ako však vyplýva z uznesenia Okresného súdu Košice II, č. k. 12 C 1505/1993-142 zo dňa 17. 3. 2004, až týmto dňom súd pripustil zmenu návrhu tak, aby žalovanému bola uložená povinnosť namiesto vydania predmetnej nehnuteľnosti zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu. Do právoplatnosti uznesenia o pripustení zmeny návrhu bol predmetom konania nárok na vydanie nehnuteľnosti patriacej sťažovateľovi. Teda nie majetkový nárok, ktorého výsledkom by mohol byť nárok proti podstate.

Nehnutelnosť, ktorá bola a je vo vlastníctve sťažovateľa, užíval odporca, na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz. Podľa názoru sťažovateľa nie je možné petit žaloby znejúci na vydanie nehnuteľnosti, ktorá nemôže patriť do konkurznej podstaty, považovať za konanie, ktorého výsledkom môže byť nárok proti podstate. A ak výsledkom súdneho konania nemôže byť nárok proti podstate, t. j. nedôjde k zmenšeniu podstaty, takéto konanie sa zo zákona neprerušuje. Preto v predmetnom prípade neboli naplnené zákonné dôvody na prerušenie konania a súd mal vo veci konať aj po vyhlásení konkurzu, resp. po tom, ako sa o tom dozvedel. Ako to zo súdneho spisu a rovnako z vyjadrenia Okresného súdu Košice II zo dňa 11. 11. 2004 jednoznačne vyplýva, Okresný súd Košice II zrejme aj ako následok sťažnosti zo dňa 20. 5. 2002 vo veci skutočne konal a realizoval úkony aj po tom, ako sa dozvedel, že na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz.

Ak by však aj Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci sú naplnené dôvody na prerušenie konania podľa § 14 ods. 1 písmo d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, potom sťažovateľ poukazuje na to, že z obsahu

spisu nevyplýva, či súd vyzval správcu konkurznej podstaty žalovaného na vyjadrenie, či navrhuje, aby sa v konaní pokračovalo. A ako už bolo povedané, vyhlásenie konkurzu nemôže nijako ospravedlniť zbytočné prietahy Okresného súdu Košice II pred jeho vyhlásením, ani to, že vec mohla byť právoplatne skončená dávno pred jeho vyhlásením.

Okresný súd Košice II považuje za zarážajúce, že sa domáham vydania nálezu, ktorým by Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal, aby v konaní súd konal bez zbytočných prietahov. Okrem skutočnosti, že by tak Okresný súd Košice II mal konať vždy a v každej veci aj bez nálezu Ústavného súdu SR, a už vôbec by to na neho nemalo pôsobiť zarážajúco, sa mi žiada dodať, že ani prípadné prerušenie konania z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní nemôže zbaviť súd jeho povinnosti konať bez zbytočných prietahov okamžite po odpadnutí prekážky spôsobujúcej prerušenie konania.

Okresný súd Košice II v ďalšom poukazuje na to, že sa jedná o fakticky a právne zložitú vec, nakoľko sťažovateľ viackrát žiadal pripustiť zmenu svojho petitu. Táto argumentácia Okresného súdu Košice II je rovnako nedôvodná a účelová. (...)

Okresný súd Košice II sa snaží svojej zodpovednosti zbaviť tým, že poukazuje na zložitost' daného prípadu a v konečnom dôsledku sa snaží dokonca za nečinnosť súdu viniť sťažovateľa, ktorý si „dovolil“ meniť petit svojho návrhu. Zložitost' veci však nevyplýva zo zmeny petitu, ale z existujúceho skutkového stavu a platnej právnej úpravy, ktoré však v danom prípade nevykazujú také znaky, že by ich bolo možné kvalifikovať ako nejaké zložité, náročné a vymykajúce sa bežnej rozhodovacej činnosti. Výklad a aplikácia príslušnej právnej úpravy sú stabilizované v rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, ktorá obsahuje aj metodiku postupu všeobecných súdov v týchto sporoch. S poukazom na uvedené, zložitost'ou veci nemožno akceptovať doterajšiu nečinnosť súdu. Rovnako dôležité je však to, že Okresný súd Košice II dlhodobo nerealizoval žiadne úkony a teda dlhodobo nerealizoval ani úkony, ktoré by mali smerovať k odstráneniu údajnej zložitosti prípadu.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu, pretože jeho predlžovanie sa v konečnom dôsledku môže prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti. (II. ÚS 26/95; PL. ÚS 25/01) Postup okresného súdu však nemožno hodnotiť ako postup smerujúci k odstráneniu mojej právnej neistoty. Naopak, napriek tomu, že som o

ochranu svojich práv oprávnených záujmov požiadal príslušný súd, dlhoročná nečinnosť z jeho strany pocit mojej právnej neistoty, ako aj krivdy a úzkosti znásobili. Význam a intenzita mojej neistoty sú determinované významom inštitútu vlastníckeho práva ako základného ľudského práva. Napriek tomu, že som výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a napriek tomu, že som využil dostupné právne prostriedky na moju ochranu, po viac ako jedenástich rokoch od podania žaloby, nebolo vydané ani rozhodnutie prvostupňového súdu o obsahu môjho vlastníckeho práva a jeho ochrane pred zásahmi zo strany tretích osôb, resp. o náhrade za jeho užívanie tretími osobami. (...)

(...) považujem za odôvodnené priznať mi finančné zadosťučinenie podľa článku 127 ods. 3 Ústavy SR. Žiadam, aby Ústavný súd SR pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa článku 41 Dohovoru a aplikoval ich na konkrétne okolnosti prípadu. (...)

Pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia žiadam zohľadniť dĺžku zbytočných prieťahov v konaní a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu, ktorá sťažovateľovi vznikla v dôsledku obáv o ochranu jeho práv, psychického napätia, pocitov krivdy, sklamania a úzkosti z neprimeranej dĺžky konania. Súčasne žiadam zohľadniť skutočnosť, že predmet sporu sa dotýka môjho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti chráneného a garantovaného Ústavou SR, ako aj medzinárodnými listinami upravujúcimi základné ľudské práva a slobody. Počas dlhoročnej nečinnosti zo strany súdu som utrpel aj spoločenskú ujmu. Moja nehnuteľnosť sa nachádza v intraviláne obce P., kde dlhodobo žijem, mám tam trvalý pobyt, žije tam moja rodina, známi a susedia a kde ma drvivá väčšina obyvateľov pozná. Bol som a aj v súčasnosti som vystavovaný konfrontáciám s okolím, že si neviem urobiť poriadok vo svojich vlastníckych vzťahoch, že na čo mi je nehnuteľnosť, ktorú nemôžem užívať a nemám z nej úžitok a pod. Všetky tieto skutočnosti jednotlivo, aj v ich vzájomnom prepojení pociťujem ako neodškriepiteľnú krivdu a úzkosť, ktoré sa neúmerným predlžovaním konania pred Okresným súdom Košice II len zvyrazňujú a znásobujú. Mám za to, že mnou navrhovaná suma 100.000.- Sk zodpovedá požiadavkám primeranosti vyjadrujúcej nastolenie spravodlivej rovnováhy medzi mojím poškodeným ústavným právom a nečinnosťou súdu.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v mojej ústavnej sťažnosti preto žiadam, aby Ústavný súd Slovenskej republiky mojej sťažnosti v plnom rozsahu vyhovel.

(...) Súhlasím s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky od ústneho pojednávania upustil.

Uplatňujem si trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia (...) vo výške 9.342.- Sk, ktorú žiadam poukázať na účet právneho zástupcu.»

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1505/93:

Dňa 3. marca 1993 podal otec sťažovateľa I. B. (ďalej len navrhovateľ) okresnému súdu neúplný návrh na vydanie nehnuteľnosti proti odporcovi – Semenárskemu štátnemu majetku, Košice - Šaca (ďalej len „odporca“). Vec bola na súde zaevidovaná pod sp. zn. Nc 3150/93.

Dňa 25. mája 1993 uznesením sp. zn. Nc 3150/93 bol navrhovateľ vyzvaný na doplnenie (upresnenie) svojho podania.

Dňa 15. júna 1993 navrhovateľ doplnil svoje podanie z 3. marca 1993 a následne bola vec zaevidovaná pod sp. zn. 12 C 1499/93.

Dňa 19. júla 1993 uznesením č. k. 12 C 1499/93-5 okresný súd vyzval odporcu, aby sa písomne vyjadril k návrhu navrhovateľa.

Dňa 28. júla 1993 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu.

Dňa 7. februára 1994 konajúci sudca vyzval odporcu, aby zaslal súdu „*ešte jeden opis svojho vyjadrenia zo dňa 27. 7. 1993*“.

Dňa 14. júna 1995 bol na okresnom súde spísaný úradný záznam, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ oznámil súdu úmrtie svojho otca, pričom uviedol, že „*dedičské konanie ešte nie je ukončené*“.

Dňa 14. júna 1995 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby zistila, pod akým číslom konania sa vedie dedičské konanie po neb. I. B., zomrelom 30. novembra 1994, a aby bolo od Obvodného úradu životného prostredia v Košiciach vyžiadané rozhodnutie č. j. Výst. 13765/61 zo 7. decembra 1962.

Dňa 15. júna 1995 sťažovateľ písomne oznámil súdu úmrtie svojho otca a súdu zaslal kópiu úmrtného listu.

Dňa 21. júna 1995 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby pripojila spis sp. zn. 28 D 1416/94.

Dňa 26. júna 1995 kancelária súdu do spisu zaznamenala, že spis sp. zn. 28 D 1416/94 nemožno pripojiť, „*nakoľko je od 1. 3. 1995 u JUDr. P.*“

Dňa 29. júna 1995 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby požiadala „*notára JUDr. P., aby v lehote 10 dní oznámil mená a adresy všetkých dedičov po neb. I. B.*“

Dňa 7. júla 1995 notár JUDr. P. oznámil súdu okruh dedičov po neb. I. B.

Dňa 10. júla 1995 súd požiadal katastrálny úrad o zaslanie listu vlastníctva ohľadom parc. č. 132/6 v kat. úz. K.

Dňa 20. júla 1995 Obvodný úrad životného prostredia v Košiciach reagoval na žiadosť okresného súdu zo 14. júna 1995.

Dňa 21. augusta 1995 katastrálny úrad zaslal súdu požadované výpisy z evidencie nehnuteľností.

Dňa 12. októbra 1995 okresný súd požiadal katastrálny úrad o zaslanie identifikácie parc. č. 132/6 v kat. úz. K. a od Archívu mesta Košice si vyžiadal fotokópiu rozhodnutia č. j. Výst. 13765/61 zo 7. decembra 1962.

Dňa 12. apríla 1996 katastrálny úrad doručil súdu požadovanú identifikáciu parc. č. 132/6 v kat. úz. K., ako aj ďalšie výpisy z evidencie nehnuteľností.

Dňa 31. októbra 1995 Štátny okresný archív v Košiciach (ktorému Archív mesta Košice ako príslušnému archívu odstúpil žiadosť súdu z 12. októbra 1995) oznámil súdu, že rozhodnutie č. j. Výst. 13765/61 zo 7. 12. 1962 sa v jeho materiáloch nenachádza.

Dňa 18. novembra 1996 O. L., bytom B., doručil súdu „*Návrh na pristúpenie ku konaniu 12 C 1505/93*“.

Dňa 13. novembra 1996 okresný súd vyzval odporcu, aby súdu obratom zaslal „*doklad o tom, že navrhovateľovi, resp. právnenému predchodcovi navrhovateľa bola vyplatená finančná náhrada za vyvlastnený pozemok parc. č. 132/6 s výmerou 996 m², ktorý sa nachádza v kat. úz. K.*“

Dňa 5. decembra 1996 odporca oznámil súdu, že u nich sa nenachádza požadovaný doklad z 13. novembra 1996.

Dňa 23. januára 1997 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby bol urgentne pripojený „*spis ŠN KE - vidiek sp. zn. D 469/90*“.

Dňa 25. februára 1997 konajúci sudca urgoval pripojenie spisu sp. zn. D 469/90.

Dňa 27. februára 1997 bolo v spise zaznamenané, že spis sp. zn. D 469/90 sa nachádza u JUDr. A. O.

Dňa 27. marca 1997 bolo nariadené pojednávanie na 29. apríl 1997.

Dňa 29. apríla 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 13. máj 1997 pre neprítomnosť odporcu.

Dňa 12. mája 1997 sťažovateľ svojím podaním označeným ako „*rozšírenie návrhu*“ žiadal o uloženie povinnosti odporcovi uzatvoriť nájomnú zmluvu týkajúcu sa predmetných nehnuteľností.

Dňa 13. mája 1997 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom sťažovateľ požiadal o zmenu petitu, a to o uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť mu z titulu nájomného za obdobie od 1. novembra 1990 do 31. decembra 1996 sumu 59 760 Sk

a žiadal, aby odporca bol zaviazaný „*platiť ročné nájomné za tento pozemok vo výške 9.960,-Sk*“. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania.

Dňa 16. mája 1997 právny zástupca zaslal súdu doklady súvisiace s predmetným sporom.

Dňa 28. mája 1997 sťažovateľ doručil okresnému súdu doklady ohľadom tohto konania.

Dňa 2. marca 1998 doručil okresnému súdu svoj „*Návrh na pristúpenie ku konaniu*“ Ing. L. B., bytom K.

Dňa 25. júna 1998 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby pripojila spis sp. zn. 28 D 1416/94.

Dňa 21. mája 1999 konajúci sudca nariadil pojednávanie na 29. jún 1999.

Dňa 24. mája 1999 doručil sťažovateľ okresnému súdu „*doplnenie dokladov*“.

Dňa 31. mája 1999 súd požiadal katastrálny úrad o zaslanie súvisiaceho geometrického plánu.

Dňa 29. júna 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania.

Dňa 3. augusta 1999 sa právny zástupca odporcu písomne vyjadril k žalobnému návrhu.

Dňa 13. augusta 1999 bolo doručené okresnému súdu podanie sťažovateľa označené ako „*Podanie (...) o zaplatenie sumy 95 450,- sk v prospech žalobcu, titulom zaplatenia nájomného z nájmu pozemku za obdobie od 1. 1. 1990 do 31. 7. 1999*“.

Dňa 19. októbra 1999 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby podanie sťažovateľa z 13. augusta 1999 bolo doručené odporcovi.

Dňa 16. novembra 1999 odporca doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k podaniu sťažovateľa z 13. augusta 1999.

Dňa 19. novembra 1999 konajúci sudca dal úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby uvedené vyjadrenie odporcu bolo doručené sťažovateľovi.

Dňa 18. januára 2002 okresný súd sa dopytom obrátil na právneho zástupcu sťažovateľa, či „*vzhľadom na odstup času (...) trvá na podanom návrhu zo dňa 3. 3. 1993*“.

Dňa 29. januára 2002 sa vrátila zásielka od právneho zástupcu sťažovateľa s tým, že adresát je nebohý.

Dňa 2. februára 2002 okresný súd sa znovu dopytom obrátil na sťažovateľa, či „*vzhľadom na odstup času (...) trvá na podanom návrhu zo dňa 3. 3. 1993*“.

Dňa 11. marca 2002 sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že trvá na žalobnom návrhu podanom 3. marca 1993.

Dňa 19. marca 2002 si okresný súd vyžiadal od Krajského úradu v Košiciach, Archívu mesta Košice a Slovenského pozemkového fondu listinné dôkazy súvisiace s predmetným konaním.

Dňa 24. apríla 2002 katastrálny úrad zaslal súdu požadované písomnosti.

Dňa 7. júna 2002 Slovenský pozemkový fond reagoval na žiadosť súdu z 19. marca 2002.

Dňa 17. septembra 2002 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie vo veci na 4. november 2002.

Dňa 25. septembra 2002 sa vrátila zásielka od právneho zástupcu sťažovateľa s poznámkou, že adresát je nebohý.

Dňa 31. októbra 2002 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby zaslala telegram účastníkom konania o zrušení termínu pojednávania určeného na 4. november 2002.

Dňa 27. novembra 2002 konajúca sudkyňa dala úpravou kancelárii okresného súdu pokyn, aby si vyžiadala výpis z obchodného registra ohľadom odporcu.

Dňa 21. januára 2003 bol do spisu založený výpis z obchodného registra, z ktorého vyplýva, že Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2 K 58/00 z 10. júla 2000 vyhlásil konkurz na majetok odporcu.

Dňa 27. februára 2003 konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 27. marec 2004.

Dňa 17. marca 2003 právny zástupca odporcu oznámil súdu, že jeho plnomocenstvo v danej veci „*zaniklo ex lege podľa § 14 ods. 1 písm. h) ZKV*“.

Dňa 23. októbra 2002 sťažovateľ splnomocnil v danej veci na právne zastupovanie JUDr. T. Š.

Dňa 27. marca 2003 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že súd uložil právnomu zástupcovi sťažovateľa „*v lehote do 10 dní predložiť súdu konečný návrh petitu*“.

Dňa 22. apríla 2003 správca konkurznej podstaty JUDr. A. R. vzhľadom na vyhlásený konkurz na majetok odporcu navrhol predmetné konanie prerušiť.

Dňa 22. mája 2003 okresný súd urgoval právneho zástupcu odporcu, aby písomne „*doložil súdu návrh zmeny petitu*“.

Dňa 13. júna 2003 právny zástupca odporcu reagoval na uvedenú urgenciu okresného súdu a opakovane zdôraznil, že kvôli vyhlásenému konkurzu na odporcu ho on už nemôže zastupovať a predmetné súdne konanie je zo zákona prerušené.

Dňa 14. augusta 2003 okresný súd oznámil právnemu zástupcovi odporcu, že omylom došlo k jeho uvedenej urgencii.

Dňa 14. augusta 2003 okresný súd urgoval právneho zástupcu sťažovateľa, aby písomne „*doložil súdu návrh zmeny petitu*“.

Dňa 8. septembra 2003 právny zástupca sťažovateľa oznámil okresnému súdu, že „*s ohľadom na nespornú skutočnosť, že na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz prichádza do úvahy postup súdu podľa § 14 ods. 1, písm. d) zák. č. 328/91 v znení neskorších predpisov*“. Súčasne oznámil súdu, že vypovedal plnomocenstvo sťažovateľovi.

Dňa 10. septembra 2003 konajúca sudkyňa predvolala na informatívny výsluch sťažovateľa na 24. september 2003 a neskôr na 3. december 2003.

Dňa 3. decembra 2003 sťažovateľ pri informatívnom výsluchu oznámil súdu, že jeho konečný návrh, na ktorom trvá, je uvedený v podaní z 12. augusta 1999 (ktoré bolo súdu doručené 13. augusta 1999).

Dňa 17. marca 2004 okresný súd uznesením č. k. 12 C 1505/1993-142 pripustil zmenu návrhu sťažovateľa „*tak, aby žalovanému (odporca, zastúpený Správcom konkurznej podstaty JUDr. A. R.) bola uložená povinnosť namiesto vydania predmetnej nehnuteľnosti zaplatiť žalobcovi 95 450,- Sk a trovy konania*“.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 1505/93, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Ďalej treba konštatovať, že konanie v danej veci (od podania návrhu 3. marca 1993) trvá na okresnom súde bez jediného rozhodnutia vo veci samej takmer 12 rokov. Táto dĺžka napadnutého konania je celkom zjavne neprimeraná.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mal svoj podiel aj sťažovateľ, napr. na okresný súd sa obrátil s návrhom na začatie konania, ktorý nemal všetky predpísané náležitosti, resp. ktorý nebol úplný, pričom kvôli odstraňovaniu týchto nedostatkov nemohol okresný súd riadne postupovať v konaní. V tejto súvislosti už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (pozri I. ÚS 41/02). Avšak v danom prípade podiel sťažovateľa na vzniknutých prietáchoch podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlhé, takmer dvanásť rokov trvajúce konanie okresného súdu. Na uvedené skutočnosti, teda na neúplný, nepresný žalobný návrh sťažovateľa však ústavný súd prihliadol pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia v danej veci.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci opakovane, dlhodobo a bezdôvodne nečinný, a to konkrétne od 28. júla 1993 do 14. júna 1995 (takmer dva roky, pričom počas tohto obdobia súd vykonal jediný jednoduchý úkon, pozri časť II tohto nálezu), od 31. októbra 1995 do 13. novembra 1996 (viac ako jeden rok), od 13. mája 1997 do 21. mája 1999 (dva roky, pričom počas tohto obdobia súd vykonal jeden jednoduchý úkon) a od 19. novembra 1999 do 19. marca 2002 (viac ako dva roky). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože minimálne počas viac ako siedmich rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prietáhom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu. Obranu okresného súdu spočívajúcu v tom, že v danej veci bol na majetok odporcu vyhlásený konkurz, a tým došlo k prerušeniu konania, nemožno akceptovať, pretože predmetom napadnutého konania bolo

vydanie majetku sťažovateľa, a nie odporcu, pričom s touto otázkou sa relevantne nevysporiadalo ani uznesenie okresného súdu zo 17. marca 2004, ktorým bola pripustená zmena návrhu, avšak nie voči odporcovi v konkurze. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prietáhov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z obsahu predmetného spisu okresného súdu a ani z vyjadrenia predsedu okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení v záujme toho, aby predmetná vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu, s prihliadnutím aj na nepresný a neúplný návrh sťažovateľa, považuje za primerané vo výške 50 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

5. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v uplatnenej výške 9 342 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia advokátom JUDr. M. K.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti z 5. augusta 2004 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 15. decembra 2004). Za tri úkony vykonané v roku 2004 patrí odmena v sume trikrát po 4 534 Sk a režijný paušál trikrát po 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 14 010 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby a tieto trovy vyčíslil v sume 9 342 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2005